

4.1.7. Erstatning for helbredelsesudgifter og andet tab

Efter erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1, ydes der bl.a. erstatning for helbredelsesudgifter og andet tab. Erstatningsposten »helbredelsesudgifter« dækker i første række udgifter til rimelige og nødvendige foranstaltninger med henblik på eller i forbindelse med skadelidtes helbredelse. Omfattet er navnlig udgifter til sygehusophold og rekreation, udgifter til transport til og fra sygehuse mv., kørestol, særligt syet fodtøj samt læge- og tandlægeudgifter.

Udtrykket »andet tab« omfatter udgifter, som skadelidte har i tiden umiddelbart efter skaden, men hvis størrelse og sammenhæng med skaden måske vanskeligt kan dokumenteres. Denne erstatningspost dækker bl.a. erstatning for forsinket uddannelse mv. Udtrykket omfatter f.eks. også fremtidige forventede udgifter til fornyelse af proteser, yderligere behandling mv., uanset om der kan siges at være tale om egentlige helbredelsesudgifter.

Ved opgørelsen af skadelidtes tab fradrages sociale ydelser og andre ydelser – f.eks. udbetaling fra en privat sygeforsikring – der tilkommer skadelidte som følge af skaden, og som går til afholdelse af ovennævnte faktiske udgifter.

Skadelidtes tilstand kan være af en sådan art, at der bliver et længerevarende eller varigt behov for afholdelse af udgifter som følge af skaden, f.eks. udgifter til medicin eller proteser. Det er efter de gældende regler ikke fuldt afklaret, hvordan erstatningen skal udmåles og eventuelt kapitaliseres, når der er tale om løbende fremtidige udgifter. Viser det sig senere, at der er behov for yderligere behandling, og er der ikke er taget højde herfor ved erstatningsfastsættelsen (f.eks. ved kapitalisering), kan den skadelidte som udgangspunkt rejse krav om yderligere erstatning.

Lovudkastet fra arbejdsgruppens flertal indeholder ikke regler om beregningen af erstatning for helbredelsesudgifter og andet tab, mens professor, dr. jur. Bo von Eyben i sin mindretalsudtalelse har anført, at spørgsmålet bør reguleres i loven. Også i forbindelse med høringen over betænkningen er det blevet anført, at der kan være behov for at afklare retsstillingen med hensyn til udmåling af denne erstatningspost.

Justitsministeriet er enig i, at det vil være hensigtsmæssigt at afklare retsstillingen med hensyn til spørgsmålet om, i hvilket omfang og hvordan erstatning for løbende fremtidige udgifter skal kapitaliseres.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en ny bestemmelse i loven, hvorefter fremtidige helbredelsesudgifter og andet fremtidigt tab som følge af skaden erstattes som et kapitalbeløb.

Det foreslås, at der højst kan udbetales en erstatning svarende til den forventede gennemsnitlige årlige udgift ganget med 10. Skal udgifterne afholdes i mindre end 10 år, vil den skadelidte således få samtlige udgifter dækket som et engangsbeløb.

Der tilsigtes med forslaget ingen ændringer med hensyn til, hvilke erstatningsposter der kan kræves erstattet som helbredelsesudgifter og andet tab, jf. lovens § 1, stk. 1 (som ikke ændres). Der tilsigtes heller ingen ændring med hensyn til fradrag for andre ydelser, som skadelidte modtager til dækning af de pågældende udgifter, jf. ovenfor.

Efter den foreslåede § 11, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 7), vil eventuelle senere krav om yderligere erstatning kun kunne rejses, hvis betingelserne for genoptagelse af en eller flere andre erstatningsposter er opfyldt, og kun, hvis der foreligger væsentlige uforudsete ændringer i skadelidtes helbredstilstand.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

4.1.8. Godtgørelse for svie og smerte

Godtgørelse for svie og smerte kompenserer navnlig for den fysiske lidelse, der er en følge af skaden. Godtgørelsen ydes efter lovens § 3 med faste takster pr. dag, som afhænger af, om den skadelidte er sengeliggende eller ej. Pr. 1. januar 2001 er taksterne 180 kr. for hver dag, den skadelidte er sengeliggende, og 80 kr. for hver dag, den skadelidte er syg uden at være sengeliggende.

Overstiger godtgørelsen 26.000 kr., kan de nævnte beløb fraviges, og der er således mulighed for skønsmæssig fastsættelse ved længere sygeperioder.

Godtgørelsen ydes fra skadens indtræden, og indtil den skadelidtes helbredstilstand er blevet stationær. I retspraksis er der dog ydet godtgørelse også efter stationærtidspunktet i et tilfælde, hvor helbredstilstanden var stationær straks fra ulykkestidspunktet, jf. betænkningen side 84.

Der kan som hovedregel kun ydes godtgørelse, så længe den skadelidte er »syg«, dvs. er sygemeldt og undergivet en vis form for behandling, enten ved læge eller på anden måde, f.eks. genoptræning. Selv om den skadelidte ikke er syg, kan der i særlige tilfælde ydes godtgørelse for svie og smerte, f.eks. hvis skaden midlertidigt generer de normale legemsfunktioner, uden at skadelidte kan siges at være syg.

Arbejdsgruppen foreslår, at stationærbegrebet udgår af lovens § 3, således at godtgørelse for svie og smerte skal ydes, så længe den skadelidte er syg, og med mulighed for i særlige tilfælde at tilkende godtgørelse, selv om den skadelidte ikke er syg. Med op-